

БАЩИН ДОМ.

Хубави са спомените от ранно детство. Слънчевите лъчи, като че ли по-нежно гаят, песента на славуея е по-звучна, всичко е по-хубаво, по-прекрасно. Чистата радост на невинното дете отново изпълва гърдите и ти забравяш, че вече не си дете.

Всрещам широкия бащин дом, огрян от топли слънчеви лъчи на южното слънце, растяхме с моите братя на волност и свобода. В просторния двор, а при лошо време в открития трем, се събираха на игра и децата от махалата. От всичко най-често ни привличаше градината с овощните дръвчета: мамеше ни старата слива с едрите сочни плодове, сладката смокиня, нарове. Но тук обикновено се промъквахме крадешком. Обектът на нашите най-чисти желания — овощната градина, беше отделена от двора с дълъг зид, по-висок от нашия ръст. Баба ни, която имаше особена любов и грижа към цветята и беше украсила тази винаги белосана стена с многобройни саксии от карамфили, шибой, слез и др. цветя, зорко следеше да не направим някоя пакост и не обичаше играта ни в градината.

На няколко крачки от входа на тази градина се намираше и кладенецът. Близостта на водата позволяваше да се поддържат винаги свежи цветята. Всяка вечер ни помагаше на баба да полива градината, като вадохме с кофи вода из дълбокия кладенец, а речем ли да отбегнем това задължение, тя вадееше из джобовете си скътаните някъде през зимата нарове и ни подмамваше отново към тежкото "теглени" на вода.

Така остана запазен у нас спомен за чудната красота от нанизани саксии с вечно разцъвтнали цветя — украсата на нашата стара къща. Обичай към цветята на нашата баба беше най-силно предадена у Христо. Той рядко се връщаше у дома без любимите цветя: бели маргарити, кремове, карамфили. В тази любов към цветята като че ли се криеше спомен от напуснатия бащин дом.

Ето Вечер, седнали край огнището, ние заедно с братовчедите, с които живеехме в една къща и с които почти не се делехме, се унасяхме в сладките приказки на баба. А престанеше ли тя, продължаваше баба ни. Преди да карал цял ден в труд, той беше готов да забавлява не само своите четири деца, но и братовчедите, които бяха останали отрано без баба. Никой може би не подозираше, че този умислен и загрижен старец, какъвто беше моя баба напоследък, е внасял толкова радост в нашите детски сърца. Всяка вечер ние го чакахме с нетърпение да се върне от работа, защото знаехме че с неговото връщане се започва истинско веселие. Братовчедите привършваха набързо вечерята и тичаха при нас да се раздвигат. Баба ни свиреше на хармоника, пееше народни песни и играеше с нас. Една семейна игра, в която изпълнението на която вземаха участие всички членове на семейството, беше ни любимата игра. Тя създаваше настроение и дух.

Той безгрижен и на волност растеше и нашият Христо. Той още от малък се отличаваше със своята живост, духовитост, веселост. Лесно завладяваше сърцата на всички с шеговитостта си и подкупващата си усмивка.

Като сега си припомням